

Af et *flertal* (udvalget med undtagelse af Svend Andersen (Roskilde amt) (FP), Glistrup (FP) og Ømann (SF)), tiltrådt af finansministeren:

5) Nr. 1 affattes således:

„1. I § 3, stk. 2, ændres „22.000 kr.“ til: „30.000 kr.““

6) Nr. 2 affattes således:

„2. I § 3 indsættes som nyt *stk.* 3:

„*Stk.* 3. Det i *stk.* 2 nævnte beløb på 30.000 kr. reguleres efter udskrivningslovens § 4.““

Af *mindretallet* under nr. 1:

7) Efter nr. 2 indsættes som nyt nummer:

„05. § 5 ophæves.“

Til § 2.

Af *mindretallet* under nr. 4:

Underændringsforslag
til ændringsforslag nr. 9.

8) I § 2 indsættes som nyt *stk.* 3:

„*Stk.* 3. Nr. 04 finder anvendelse fra og med indkomståret 1975.“

Af *finansministeren*, tiltrådt af et *flertal* (udvalget med undtagelse af Svend Andersen (Roskilde amt) (FP), Glistrup (FP) og Ømann (SF)):

9) Paragraffen affattes således:

„§ 2.

Stk. 1. § 1, nr. 1, finder anvendelse fra og med indkomståret 1974.

Stk. 2. § 1, nr. 2, gælder fra og med indkomståret 1975.“

Bemærkninger.

Til nr. 1.

Fremskridtpartiet er enig i, at de af loven omfattede persongrupper — med skattepligtige indkomster under 32.000 kr. — efter nutidens prisniveau ikke har skatteevne til fuldt ud at kunne tilsvare de skattebeløb, som affordres dem i henhold til gældende skatteskalaer. Den nedsatte skattebetalingsevne for medborgere med lavind-

tægter gælder imidlertid lige så fuldt personer under 67 år som personer over 67 år. De ældre har vel på nogle punkter ofte ekstrabehov (medicin o. lign.), men på andre felter er det de yngre aldersgrupper, som har mere behov for nedslag i skatteansættelsen, idet de ældre jo ofte har nået at foretage anskaffelser af møbler, beklædning etc., som varer deres tid ud, mens yngre aldersgrupper stadig skal foretage fornyelser og ofte har højere udgifter til bolig og dækning af andre behov, som svinder ind med alderen. Det er derfor ikke sagligt holdbart i en lov som den foreliggende at opretholde en aldersgrænse på 67 år, hvortil kommer, at det lovteknisk er tilrådeligt at samle samfundets aldersbetingede ydelser i folkepensionsloven, mens der ikke i anden lovgivning bør gøres forskel på folkepensionister og andre. Selvfølgelig kan det være forskelligt, i hvilket omfang forskellige lovordninger rent faktisk udnyttes af ældre og af yngre mennesker, men i lovgivningen bør der ikke gøres forskel.

Til nr. 2 og 7.

Det er urimeligt, at en person fortaber sin juridiske ret til den ham af lovgivningen tiltænkte skattemæssige stilling, fordi han ikke er opmærksom på den pågældende krummelure på vor komplicerede skattelovgivning. Når en person opfylder betingelserne for nedslag i skatteansættelsen, kan man nemlig med næsten hundrede procents sikkerhed gå ud fra, at han også ønsker et sådant nedslag, og at undladt begæring derfor alene skyldes, at han ikke har fornøden indsigt i de pågældende lovdetaljer. Det er ikke rimeligt at forskelsbehandle borgerne på den måde, at den, som ikke har kunnet eller villet øde sin tid på at studere skattelovsfinesser, skal stilles dårligere end andre.

Det er intet holdbart modargument heroverfor, at administrationen kan dispensere. Dels forekommer forskelsbehandlinger, som er mere eller mindre usagligt begrundede. Dels fører dispensationssager blot til en yderligere forøgelse af den i forvejen alt for store del af landets arbejdskraft, som anvendes — i og uden for offentlig regie — på skattesager.

Selv om forslagene vedtages, påføres der ikke af den grund skattevæsenets personale noget større ansvar eller nogen større ar-